

Svoboda se vybojovává každý den znovu. Je potřeba, abychom nezahorkli a udrželi si vnitřní naději a ideály

 radiouniversum.cz/chaun-igor-1d-svoboda-se-vybojovava-kazdy-den-znovu-je-potreba-abychom-nezahorkli-a-udrzeli-si-vnitri-nadeji-a-idealy

10. listopadu 2023

Igor Chaun Díl 1/3

Text 10.11.202332 min Přehrát

#Společnost #Svoboda

Blíží se další výročí listopadu 1989, tedy zásadního data, které proměnilo životy nás všech. Původní nadšení z cinkání klíči na náměstích sice časem vyprchalo, ale ještě řadu let přetrvával jakýsi étos Listopadu, a vědomí většiny lidí, o co tehdy šlo, a proč jsme chodili na demonstrace za svržení komunistické totality. Dnes žijeme v normálnější svobodné zemi – alespoň donedávna si tím byli skoro všichni jisti. Jenže, jak šel čas, najednou přestalo být jisté, jak dlouho nám ta naše svoboda vydrží. Tři dekády po listopadové revoluci se rozmohly snahy o okleštění různých svobod, na prvním místě svobody slova, tak nebývalou měrou, že na to stále ještě mnozí lidé jen nevěřícně zírají. Co se to děje a proč? A jak se proměnilo vnímání hodnoty naší svobody od listopadu 89? Jsem ráda, že si na toto téma mohu povídat s tehdejšími mluvčími studentů, a jedním ze studentských vůdců, režisérem Igorem Chaunem. Ještě doplním, že na pražské filmové akademii studoval katedru scénáristiky a dramaturgii, je zakladatelem úspěšného kanálu Goscha TV1, který je především zaměřen na duchovní poznání, natočil několik filmů, napsal několik scénářů, a také knihy, třeba: „Deník, aneb smrt režiséra“, nebo „Večeře u mahárádži“. To všechno je Igor Chaun, a já jsem ráda, že tě tady mám. Buď vítán.

Igor Chaun: Moc děkuji, zdravím, a skoro po roce jsem s radostí přišel.

Martina: Jsem moc ráda. My listopadové dny travíme spolu, a samozřejmě se proto pořád nabízí otázka, srovnání, vývoj studentského vůdce, 34 let od revoluce: Igore, jak se proměnila za ta léta svoboda?

Igor Chaun: Martinko, odpovím takhle: Upřímně, já už touto otázkou, a touto odpovědí tak úplně nežiji. Neznamená to ale, že bych se vyhnul odpovědi. Mě život také nese jako voda korytem řeky k poznání, k neustálé potřebě obnovovat radost, obnovovat vnitřní ideály a nezahořknout. A o tom bych pak ještě chtěl mluvit, protože myslím, že to je vlastně téma této doby: Nezahořknout, udržet si vnitřní naději, ideály.

Ale pokud bych měl odpovědět, kam se to posunulo, tak u Igora se to posunulo k poznání, že svoboda se vybojovává každý den znovu. Že svoboda není něco, co si vycinkáš klíči, že se prostě zaplní Václavák, nebo Letenská pláň miliónem lidí, zazpívá Hutka a Kryl, a máme svobodu. Pochopil jsem, že v člověku, a tudíž i v lidské společnosti, jsou protikladné tendence, které se neustále sváří mezi sebou, a že právě proto je nesmírně důležité si pořád říkat: „Kde jsem? Na které jsem straně? Věřím ideálům?“ V mém případě: „Věřím nějakému božskému principu přírody, jednoty a ...“ Takže jsem si prostě uvědomil, že o svobodu musíme bojovat pořád a že jsou tady obrovské vlastnosti, jako je lačnost, chamtivost, lidská malost, strach, a že i v současnosti jsme viděli za covidu, vidíme to teď ohledně cenzurních zásahů, že jsou tady opět tendence nám určovat, jak mají věci být. Na lepší odpověď se asi teď na začátek rozhovoru nezmůžu, ale zopakoval bych myšlenku, že svoboda se vybojovává každý den znovu, a dokonce nejen vně, ale uvnitř. Jsou lidi, kteří dokázali i v koncentráku zůstat svobodní.

Martina: Vnitřně svobodní.

Igor Chaun: Přesně tak.

Martina: Já říkám, děkuji za připomenutí, protože vlastně je to srovnatelné s tím, že člověk si myslí o spoustě věcí a činností, že se prostě stanou...

Igor Chaun: Že se staly. Že už se staly.

Martina: Ano, už se staly. Že se jednoho dne naučí zpívat, a tím to hasne – už umí zpívat, napíšeš knihu – tak už umíš psát knihy a jsi spisovatel. Natočíš film, tak už jsi filmař, a umíš točit filmy. A pak přijde krize a další kniha nevznikne, koncert se nepovede a film není nejlepší, a svoboda se ztrácí. Je to vlastně velmi podobné, vid'?

Igor Chaun: Ano, ale já ti dám ještě dva jiné příklady.

Martina: Sem s tím.

Igor Chaun: Naučíš se plavat, a umíš plavat, chytneš jako dítě poprvé rovnováhu na kole, a už se udržíš.

Na demonstraci na Václavském náměstí jsem viděl lidi. Ne dezoláty, ani chcimíry. Občany, kteří se sjeli z celé republiky, slušné lidi, rodiny s dětmi.

Martina: Ale přes to všechno musíš pořád odhadovat své síly, abys nebyl daleko od břehu a aby sis nevybral terén, na který už nemáš a který prověří, jak ses naučil jezdit na kole.

Igor Chaun: A musíš mít vodu a kolo.

Martina: Ano. A v některých zkouškách člověk obstojí tak, že je natolik moudrý, že se jim nevystaví. Kde jsme se to ocitli? Pojd'me se vrátit zpátky: Ty jsi na náměstí, a byl jsi na náměstí tehdy, před 34 lety, a tehdy, když ses díval do toho obrovského davu, třeba z Melantrichu, tak myslím, že mohu konstatovat, že v tobě byla naděje, viděl jsi naději. Teď jsi byl letos na náměstí znovu. A Václavské náměstí bylo zaplněné podobně. Co jsi viděl tentokrát?

Igor Chaun: Já jsem měl zvláštní začátek roku: Na pozvání přátel jsem se dostal podruhé v životě, ale poprvé v životě do Karibiku, na Martinik, Francouzský ostrov s krásnými francouzskými černochoy. Užil jsem si tam nádherný čas, a odpočatý jsem se vrátil ještě do zimní Prahy – konec února, nebo začátek března, a konala se demonstrace proti chudobě na Václavském náměstí. A ozval se mi Jindřich Rajchl – kterého znám ještě ze Zdravého fóra a z doby covidové, kde s Tomášem Nielsenem byli jedni z těch právníků, kteří poukazovali na absurditu všeho, co se děje, čímž si vysloužili mé uznání – s tím, jestli bych vystoupil mezi řečníky. Tak jsem řekl: „Ano, Jindro, vystoupím.“ A pár dnů po návratu jsem jel na Václavák, a vlastně jsem o tom nijak takticky, diplomaticky neuvažoval, jestli se tím dávám na nějakou stranu, jestli tím budu někoho provokovat. Ale dal jsem si pozor, abych tam řekl slova – v rámci mých možností – obecné platnosti.

To znamená, že jsem řekl, že je nesmírně důležité udržet si víru v ideál společnosti, v možnost lepšího, spravedlivého uspořádání společnosti – to je to cinkání klíči v listopadu 1989. Takže i když jsem třeba opakovaně zklamáván politikou – já jsem se přiznal, že jsem byl voličem části toho, co nám teď vládne, a patřím k těm velmi zklamaným, až téměř podvedeným, bych řekl – a klameme se, zklamáváme se opakovaně. Já jsem na té demonstraci řekl, že vždy znovu budu hledat někoho, komu můžu věřit. A když si vezmu lidi, kteří tady teď hovoří, které můžu slyšet, tak od Jindry Rajchla slyším jaksi nejsrozumitelnější pojmenování stavu, a zároveň mám pocit, že má dostatek energie a nějaké síly, aby to byl schopný zrealizovat, takže jsem ho chtěl podpořit. Vidím, jak ti trochu tuhne obličej.

Martina: Vůbec ne. Jen čekám, kdy mi odpovíš na otázku.

Igor Chaun: A ta byla?

Martina: A ta byla: Tehdy, před třiceti čtyřmi lety, jsi viděl z balkonu Melantrichu určitou naději. Ale co jsi viděl, když tam stáli ti lidé...

Igor Chaun: Viděl jsem tam lidi. Neviděl jsem tam ani dezoláty, ani žádné chcválky, ani chcimíry. Viděl jsem tam občany, viděl jsem tam lidi, kteří se sjeli z celé republiky – slušné lidi, rodiny s dětmi. A já jsem řekl, že musíme věřit i za cenu, že budeme zase zklamáni. A myslím, že jsem tam zopakoval, že o svobodu musíme bojovat každý den.

Martina: Já jsem to poslouchala naposledy ještě včera, a říkal jsi to.

Igor Chaun: A to srovnání? Ještě budu sebekritický: Pravdou je, že možná mám v sobě jakýsi resentment, ne úplně sobě přiznaný, na dobu listopadu 1989. On totiž dav nabíjí. Je velmi důležité, když si stoupnete před lidi a hovoříte, aby člověk nepropadl nějakému mesianismu, aby nedostal do hlasu jakýsi hysterický afekt, protože viděl: „My to dáme!“ A potom dáme lidi – Pavlovův reflex – a oni začnou křičet, a někteří skandovat: „My to dáme! My to dáme!“

Martina: Ty máš psychologii davu skutečně zvládnutou.

Igor Chaun: To není tak složité, stačí pozorovat. Takže tam je nesmírně důležité tomuto nepropadnout. Třeba Jindra Rajchl někdy, hlavně z počátku, tomuto propadal. A já jsem viděl lidi. Já jsem viděl lidské bytosti, a byl jsem tam rád.

Ale pak se strhla smršť, kdy mě i blízcí lidé odsoudili, že jsem podpořil „fašistu“, a já vůbec nechápal, co se to pak stalo – a tím bychom se dostali k další věci – a to je rozdělení naší společnosti.

Když do lidí mainstream hustí, že je někdo zločinec, proruský troll, dezolát, že je nutné do sebe cpát vakcíny z nevyzkoušené experimentální látky, a podporovat jednu stranu války, tak to méně odolná část společnosti přijme za své

Martina: Ty říkáš, že ses pak ocitl v palbě kritiky. Vyznáš se v tom? Víš proč. Ty jsi přišel, a tvůj proslov byl opravdu krátký, řekla bych jemný a sbližující, se snahou zalepovat trhliny ve společnosti. To myslím, že

každý, kdo si to na YouTube poslechne, to musí uznat. Proč tedy tato kritika, a z čí strany? Odkud přicházela především?

Igor Chaun: Někteří lidé mají tendenci si zjednodušovat vnímání. Ono je to pohodlné. A když do tebe horem dolem bude mainstream hustit, že tohle je zločinec, že tohle je proruský troll, že to je dezolát, tak to méně odolná část společnosti přijme za své. Ne všichni mají sílu držet si vnitřně názor, skutečně hledat, dohledávat si alternativní informace, opravdu si pustit, co ten, který člověk říká, a tak dále. Myslím, že je prostě pro mnoho lidí pohodlnější uvěřit tomu, co se do nich horem dolem cpe, a je jedno, jestli to, že je Rajchl nebezpečí, nebo že musíme ze všech sil podporovat jednu stranu nějakého válečného konfliktu, nebo že si musíme dát nespočet vakcinačních dávek nevyzkoušenou experimentální látkou.

Teď jsem jel, Martino, za vámi sem do rádia, projížděl jsem kolem budovy Národního muzea, a tam dochází k přestupku – dokonce možná trestnému činu – zhanobení státní vlajky, státního symbolu, protože velká vlajka jiného státu smí být, podle zákona, vyvěšována na státních institucích a budovách pouze adekvátně vedle české vlajky, českého symbolu, a tam máme obrovskou ukrajinskou vlajku, a vedle toho další dvě vlajky, které ale už zvou na nějakou expozici Národního muzea. Můj názor není vůbec proti Ukrajině, je pročeský. Mně to vadí. Já nechci, aby na Národním muzeu visela jedna jediná vlajka jiného státu – a na mnoha dalších budovách. Toto je jenom příklad.

Martina: Ty velmi cestuješ, co to jde, a byl jsi nedávno v Rakousku. Viděla jsem, jak jsi překračoval zpět hranici, protože jsi to točil, a měl jsi tam hezký proslov o tom, jak se rád vracíš domů. Já jsem teď zrovna byla v Itálii – to se nechlubím – jenom chci říct, že jsem nikde neviděla takovou záplavu ukrajinských vlajek – ba co víc, neviděla jsem jedinou – jako u nás. Řekni mi, o čem to vypovídá? O čem to svědčí? Je to

o tom, že opravdu naše zkušenost osmašedesátníků je stále tak živá, bolavá? Nebo jak přečteš tuto záplavu, která v podstatě dodnes neubývá?

Igor Chaun: Vazalství. Přehnaná loajalita. Poturčenec horší Turka. Četl jsem teď formulaci: „Zkorumpovaní politici dělají vše, aby ti nejbohatší byli spokojeni.“ Další citát – v jednom krásném filmu zazní věta: „Kdykoliv někde na světě padne výstřel, někdo zbohatnul.“ Já už po zkušenostech, které mám, odmítám naskakovat na zjednodušená primární hurá vysvětlení. Válka na Ukrajině nezačala v noci z 22 na 23. února 2022.

Martina: Začala 24. února, ale...

Igor Chaun: Celý problém je v tom, že svět – ale i možnosti zaujetí názorových stanovisek – je pestrá paleta, a ty si můžeš vybrat. Ale to má právě umožnit svobodná společnost a média bez cenzury. My máme mít svobodnou možnost dokonce si i přečíst Aeronet, přečíst si Parlamentní listy, První zprávy, iDnes, přečíst si i eventuálně zahraniční věci, teoreticky i ruské.

To znamená, že já, jako občan, který formálně stále ještě žije ve svobodném státě – a nikdo to nezrušil, máme tady formálně pořád platnou svobodu slova, svobodu názoru – prostě chci mít svobodnou možnost sosat z různých stran informace, vybírat si, a nebýt válcován jedním směrem, jedním vyvěšováním vlajek, jedním nepřítelem, jedním velkým zjednodušením. Chci, aby tady byli lidé a novináři, kteří budou na prvním místě preferovat zájmy České republiky, české země, kteří budou poukazovat na to, co se tady děje s inflací, co se tady děje s cenou potravin, s cenou energií, co se tady děje za naprosté absurdity. A my tady máme jakousi podivnou vládu, která na první místo dala podporu Ukrajině. Mluvil jsem s kolegou, s kamarádem z revoluce, a křičel na mě: „Jak jsi mohl podpořit toho Rajchla?“

My, kteří říkáme nepohodlné názory, nebo umožňujeme, aby zazněly, jsme jako slavíci, kteří varovali horníky v dolech, že mají utéct, protože je tam metan

Martina: To znamená, že mluvíš o kolegovi, se kterým jste byli...

Igor Chaun: Z doby před třiceti lety.

Martina: Studentští vůdci.

Igor Chaun: Ano, měli jsme se moc rádi. A já jsem mu říkal: „Prosím tě, nezavrhuji mě. Já jsem stále stejný Igor. Mám stále touhu po pravdě, po poznání. Jenom nechci, aby mi někdo říkal, jak se věci mají, aby mi zakazoval říkat – a už dokonce i si myslet – něco jiného“.

Martina: A co on ti na to řekl?

Igor Chaun: Že Amerika pomohla Evropě 1918, 1945, dvě vítězství, že se Amerika za nás vždycky postavila a že kdybychom se nepostavili proti Rusovi, že už by byl na Slovensku a dál. Já si prostě myslím, že dnešní realita je složitější, že už je to jiná Amerika, bohužel, stejně, jako je to jiná Evropská unie. Nevím, proč to je, nevím, jestli je tam nějaký velký celosvětový konspirátor, nějaký satan nebo nějaký Rothschild převlečený do nějakých nových hávů, jestli je to těch sto bankovních rodin, nebo já nevím. Jestli jsou to mimozemšťané, reptiliáni – kdo to dělá. Ale někdo tady působí zlem. Někdo tady na lidi působí negativně.

A teď se dostáváme k podstatě věci: Jsme hypnotizováni strachem. Jsme hypnotizováni informacemi. Problém není, že se navzájem napadáme a že se hádáme. Problém je, že jsme to dovolili. To je teprve důsledek toho, že jsme uvěřili světu, který je falešný, že jsme uvěřili světu nenávisti, světu strachu, světu války, světu vzájemného napadání se.

Martina: I hádat se můžeme. To není ten zásadní problém. Ale problém je, že se pak nenávidíme.

Igor Chaun: Mě tohle nesmírně duševně trápí, ale zároveň, protože jsem bojovník, jsem ve znamení lva, tak mám takovou dobrou vlastnost, skrze niž však dostávám často přes prsty, a to, že když na mě někdo vyvine tlak, tak mu to vrátím, jako ve sportu. Já tomu říkám: „Smeč se hraje.“ Když ti někdo nahraje na smeč, tak ho zahraješ. Já tě, Martino, a vás tady v rádiu, a mnoho dalších, řadím mezi pozitivní hrdiny této doby. Já si nesmírně vážím lidí, kteří i v současné době jdou s kůží na trh, a buď sami říkají své názory, které jsou trochu odlišné od toho, co se žádá, nebo zvou hosty, a dávají tak prostor k takovým názorům. A já si myslím, že tohle je, Martino, lék, že je to vlastně léčení společnosti, i když někteří z toho mají kopřivku. My jsme ti slavíci v kleci. Víš, že si dříve horníci brali do dolů slavíky?

Martina: Ano, slavíky, nebo malé ptáčky.

Igor Chaun: Malé ptáčky. A oni zpívali. Jenže tam byl metan, a metan není cítit.

Martina: Takže chceš říct, že až chcípnete, tak by si lidé měli už něčeho všimnout, jako když horníci věděli, že by měli vyfárat?

Igor Chaun: Ano, ty jsi řekla podstatu. Ale já bych upozornil na to, že jsme jako ti slavíci, kteří první cítíme nebezpečí. Myslím, že lidé, jako jsme my, by neměli být umlčováni, ale že by jim v každé normální společnosti mělo být nasloucháno. A mělo by to být: „Dobře, vy máte zajímavý názor. Je dobře, že na toto nebezpečí upozorňujete.“

Teď úplně ze vzduchu stáhnou jedno téma. Teď zaimprovizují: Byly na Ukrajině americké biologické laboratoře? Řekla to Soňa Peková. Oficiálně je to označeno za nechutnou konspiraci, a kdo se o tom zmíní, tak je automaticky zařazen na seznam proruských trollů a konspirátorů. Ale existuje americká ministryně, respektive sekretářka

ministra Victoria Nuland, která řekla: „Co ale budeme dělat s těmi americkými laboratořemi na Ukrajině?“ A teď jde o to, jestli nežijeme v pavoučí síti uměle vytvářených informací, které deformují skutečnou pravdu a které nám zakazují ptát se: „Moment, jak je to s těmi laboratořemi?“ Já nechci, aby mi někdo řekl: „Na to se nesmíš ptát, tak to není.“

Martina: Protože v tu chvíli tě vystavuje nebezpečí, že jsi mnohem víc připraven uvěřit čemukoli, co se dozvíš podloudně, protože nemůžeš věřit v otevřenou informační politiku, v otevřenou diskusi a ve férovou odpověď na férovou otázku.

Igor Chaun: Výborně. „A cenzura vytváří konspirace. Otevřená společnost vytváří názorové proudy,“ řekl jsem tomu kolegovi z revoluce. On říkal: „Zakázal bych. Peková řekla: Budme šťastní za Putina.““ Já jsem řekl: „Přehnala to. Souhlasím s tebou. Kdyby byla větší diplomat. Kdyby tak pochopila, že tím pro mnoho lidí vyřkne něco...“

Martina: Kontaminuje veškeré své další informace, názory a poznatky.

Igor Chaun: Ano. Ale ona Soňa Peková byla jednou na naší Goschárně, možná to bylo dokonce teď na jaře, a když po dvou hodinách končila, tak lidi vstali, a bylo to standing ovation. Ona přesně popsala situaci s těmi laboratořemi, a tak dále. Možná to řekla proto – říkám možná, já to netvrdím, jen se ptám, mohu vznést takovouto myšlenku? A sám si odpovídám. Mohu, a tedy ji vznáším – mohla to myslet tak, že se tam skutečně vyvíjely nějaké látky, které podle amerického zákona nesměly být – a to je všechno doložitelné – v Americe, ve Spojených státech, vůbec pěstované, takže to dislokovali na Ukrajinu. A oni to tam třeba rozbili, a ona tak mohla ve zjednodušující zkratce říci: „Pánbůh zaplať za Putina.“ Zní to...

Nepodvracím demokracii, když říkám, že bychom měli mít právo klást otázky a hledat informace u důležitých problémů. Snaha tomu bránit je návratem do komunismu, do totality.

Martina: Přesto teď ti musím říct, alibisticky říkám, že spekulujeme.

Igor Chaun: Absolutně spekulujeme.

Martina: Jenom rozebíráme.

Igor Chaun: My se bavíme o tom, jestli... Ano. Já přeci nepodvracím demokracii a nejsem protičeský. Nejsem válečný, když říkám: „Pozor, tohle je tak závažná informace, že bych chtěl o této věci toho vědět víc, a ne být rovnou označen.“ Vždyť to je komunismus. To se zase vracíme do totalitních, nebo minimálně autoritářských režimů.

A ještě jsem tomu kamarádovi říkal jednu věc: „Ty bys zakazoval?“ On řekl: „Všechno bych zakázal, ty weby, a tak dále, protože tady jde o lámání chleba.“ A já jsem říkal: „Pravda nikdy nevíteží zákazem. Pravda může vždy zvítězit pouze lepší argumentací. Zákazem nepravdu posílíš. Ale máš-li skutečnou pravdu, pak bude vždy jasnější, silnější. Bude zurčet, jako stříbřitý potůček v jarních horách.“

Martina: Víš, co je na tom zvláštní?

Igor Chaun: Ano?

Martina: Ty to říkáš tak uvolněně. Ale vlastně si uvědomuji, že když jsem tady říkala, že alibisticky říkám, že samozřejmě spekulujeme, tak že se mi stáhly trapézy.

Igor Chaun: A z čeho?

Martina: Z toho, jak se bavíme. Rozumíš mi?

Igor Chaun: Ano.

Martina: Prostě najednou vyvstal okamžik, a já začínám přemýšlet: „Páni, co udělá ten computer, který cenzuruje slova, a řekne, že šíříme dezinformace, a zase přijde ban, nebo něco podobného. Tohle je fakt špatně nastavená...“

Igor Chaun: Teď mluvíš o sobě. O tom, že už v nás vypěstovali tuto až fyziologickou reakci.

Martina: A tak si říkám: „Jsem ještě ptáček, nebo...“

Igor Chaun: Já ano.

Revoluce osobního vědomí může způsobit evoluci společnosti. Revoluce ve společnosti nikdy nic dobrého nepřinesly, protože se vždy o slovo přihlásila lůza, tedy část společnosti s nižší vibrací vědomí.

Martina: Já bych tomu také chtěla věřit. Pojdme dál: Mohlo by se také zdát, že si spoustu věcí před 34 lety idealizujeme, neboť ty jsi patřil k těm studentským vůdcům revoluce, kteří už rok po revoluci vydali memorandum „Ukradená revoluce“, a mluvili jste o tom, že nebyly naplněny ideje Sametové revoluce. Už rok poté. Řekni mi, není to tedy tak, že budeme stále nespokojeni? Nebo co nebylo naplněno?

Igor Chaun: Martino, při vší úctě ke tvým skvělým novinářským otázkám musím říci, že tohle už je pro mě minulost. Doba se natolik proměnila – technologiemi, novým světovým uspořádáním, novými geopolitickými situacemi – že tohle už je pro mě, pro Igora, jako kdybych šel ulicí, a teď tam viděl staré vetešnictví, bazar, nebo jsem tam viděl krásný antikvariát. A já vejdu do antikvariátu, dívám se na tituly, ale už je nekoupím a nečtu, protože už bych je neotevřel. Teď jsem byl zase v antikvariátu – takové krásy tam je. A podobně vnímám tyto vzpomínky.

Martina: I ty ideje? Protože mně šlo o to, že nebyly naplněny ideje revoluce. A my jsme teď v situaci, kdy říkáme, že nemáme ideje, ale ideologii, že už nevíme, jaké jsou evropské ideje, a že pod nohama

ztrácíme sílu idejí, které umožňují, abychom viděli, na čem stavět v této nové době, která, jak jsi řekl, se velmi proměňuje.

Igor Chaun: Když jsem sem jel, formuloval jsem si v hlavě různé myšlenky, a přišlo mi: „Revoluce osobního vědomí může způsobit evoluci společnosti.“ To znamená, že používáme termín „revoluce“ ve společnosti, ale revoluce ve skutečnosti nikdy nic dobrého nepřinesly, protože vždy se tam o slovo přihlásila lůza. A lůza je univerzální pojem pro část společnosti s nižší vibrací vědomí. To jediné, co můžeme udělat, je, říct si, že jsme součástí většího zázraku, větší univerzality, než vnímáme při běžném výkonu denního života, a že máme hluboké vnitřní právo, pravděpodobně přímo od Stvořitele, dané nám do vínku, aspirovat na krásu, svobodu, duchovní bohatství, propojovat se, napojovat se, brát si příklad z přírody, z vesmíru, z nekonečnosti života. Buddhismus nás učí o neustálém vznikání a zanikání.

A proto jsem ti, s dovolením, malinko uhnul od otázky na ideály 17. listopadu. Dneska je můj ideál tohle: Poznat, kdo je Igor. Působit na lidi kolem sebe uklidňujícím dojmem a říkat jim: „Všechno je v pořádku“. Když se podíváte do historie, téměř v každé lidské epoše, až na pár zářných okamžiků, se lidé domnívali, že jsou těsně před finální apokalypsou a že žijí nejhorší období lidstva. Já jsem tak dokonce nazval jedno video – teď poslední – co jsem pustil na Gosche.

Martina: Ovšem poprvé v životě lidé mají dostatek technologií na to, aby to tak bylo.

Igor Chaun: Opět si tě dovolím opravit.

Martina: Opět si mě dovol opravit.

Igor Chaun: Poprvé ve známé historii lidstva.

Martina: Tak, ano.

Igor Chaun: Je velmi pravděpodobné, že už jsme se párkrát fantasticky zlikvidovali, a začali nové restarty. Viz Atlantida a tak dále. Víš co, lidé už dneska nepotřebují slyšet, od čeho jsme se odchýlili v Listopadu. Společnost se za těch 33 let rozdělila. Je tady ještě pár lidí, kteří jsou ochotni připomínat ideály, které jsme tehdy měli. A je tady bohužel velká většina, která uvěřila, že to bylo zmanipulované, že to nemělo smysl, že to nikam nevedlo, že to bylo domluvené převzetí moci.

Není to pravda. A i kdyby to byla pravda, tak to, co se odehrávalo na ulici, co se odehrávalo mezi lidmi, to národní vzepětí, ten obrovský pocit radosti ze svobody, který jsme prožili v listopadu 89, a dnech následujících, to je prostě nesmazatelně zapsáno do srdce každého z nás. A i devadesátá léta. To bylo něco, jako třeba v západním světě 60. léta. Já jsem svoje nejlepší filmy natočil v 90. letech, i díky tehdy ještě velice – až rebelsky – svobodné České televizi, pro mě zastoupené úžasným producentem Čestmírem Kopeckým. Čestmíre, zdravím tě a děkuji ti. „Miki Volek“, „Skutečný svět“, „Velmi uvěřitelné příběhy“, „Cesta do Indie“. To bylo díky tehdejší době, kdy nikdo nikoho moc nekádroval, a dal šanci zajímavému nápadu, a šlo se to udělat.

Všechny příspěvky s Igor Chaun

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.

Další příspěvky autora

Kupředu do minulosti